

1

Dus dit was het dan, het platteland. Nou ja, Mimi was in de loop der jaren natuurlijk wel af en toe de stad uit geweest, maar nooit zo naar 'buiten' als dit. Dit was wel heel echt.

Toch stapte ze onverschrokken de trein uit en snoof de melange van geuren op: lentegras, jonge blaadjes, vochtige aarde en ook een snufje koeienstront, dat waarschijnlijk kwam aanwaaien van het weiland dat aan de andere kant van het spoor lag, achter de bomen. Een paar zwartbonte koeien hieven loom hun kop om de vertrekkende trein na te kijken, daarna zwiepten ze even met hun staart en richtten vervolgens hun aandacht weer op belangrijker zaken: het uit de grond trekken van de graspollen.

Dit moest haast wel het allerkleinste station ter wereld zijn, echt heel snoezig, slechts één spoor, bespikkeld met wilde bloemen en onkruid. Er stond alleen een klein stenen wachthokje dat waarschijnlijk zou omvallen van schrik als het het reusachtige gebouw van Paddington Station zou zien.

Terwijl Mimi naar het gammele ijzeren hek liep, besepte ze dat het een behoorlijk grote denkfout was geweest om ervan uit te gaan dat er voor het stationnetje wel een taxi met een vriendelijke chauffeur uit de streek zou staan te wachten.

De enige andere passagier die was uitgestapt, een vrouw van in de zestig in een bruine geruite rok en op akelig verstandige veterschoenen, zei: 'Pardon.' Het kwam er nogal

beledigd uit, waarschijnlijk omdat Mimi voor het hek bleef staan aarzelen.

‘O sorry! Het komt omdat – ik dacht dat er hier wel een taxistandplaats zou zijn.’

De vrouw trok haar wenkbrauwen op. ‘Echt?’

‘Ik ben net aangekomen uit Londen,’ legde Mimi uit. ‘Ik bedoel, ik wist wel dat het een klein stationnetje zou zijn, maar ik had niet gedacht dat er... dat er helemaal niets zou zijn.’

‘Nou, er is hier inderdaad helemaal niets. Zo leer je elke dag weer wat.’

Zeer behulpzaam. Mimi deed een nieuwe poging. ‘Oké, zou u me dan kunnen zeggen waar de bushalte is?’

De vrouw keek haar aan alsof ze van Mars kwam. ‘Er is hier geen bushalte. Want er rijden hier geen bussen.’

Wat?

‘Maar dat is belachelijk. Hoe moet ik dan komen waar ik naartoe wil?’

Mevrouw Ruitjesrok pakte haar autosleutel en vroeg ongeduldig: ‘Waar moet je dan naartoe?’

O, gelukkig. Mimi keek haar stralend van opluchting aan. ‘Naar Goosebrook.’

‘O, dan moet je aan het eind van het laantje linksaf en dan almaar rechtdoor. Gewoon de borden volgen.’

Tot Mimi’s verbijstering draaide de vrouw zich om en beende naar een smerige donkerblauwe Volvo, die slordig half in een berm vol paardenbloemen geparkeerd stond. Nadat ze was ingestapt, deed ze de raampjes open, keerde de auto en gebaarde naar Mimi dat ze aan de kant moest gaan zodat ze erlangs kon.

Wanhopig vroeg Mimi: ‘Kunt u me geen lift geven? Ik zou u eeuwig dankbaar...’

‘Het spijt me, ik moet de andere kant uit.’ Het klonk niet alsof het haar echt speet.

‘Maar hoe kom ik dan in Goosebrook?’

De vrouw schudde neerbuigend haar hoofd. ‘Je hebt toch benen? En twee voeten die het doen? Ik weet dat het een wild idee is, maar ik stel voor dat je ze gaat gebruiken.’

Meteen na die woorden stooft ze de smalle laan uit, precies op het moment dat de zon achter een wolk verdween en de eerste dikke regendruppels neervielen.

En dan hadden ze het altijd over die vriendelijke platte-landsbewoners en de magie van het buitenleven...

Een uur later was Mimi al een flink en erg nat eind opgeschoten. Een lichtpuntje was dat ze geen hoge hakken droeg, hoewel haar flatjes met hun ultradunne zolen ook niet echt comfortabel te noemen waren; ze voelde elke bobbel op de oneffen teerweg. En haar weekendtas bezorgde haar pijn in haar schouder, had ze maar haar rode koffer op wieltjes meegenomen.

Nou ja, ze had al zes kilometer afgelegd en nog anderhalve te gaan. En het was ook gestopt met regenen. De hemel was weer blauw, de vogels floten, in de bermen bloeiden de teunisbloemen, en in het weiland aan haar rechterhand stonden schapen, sommige ervan met pasgeboren lammetjes die bokkensprongen maakten in de zon...

Mimi bleef opeens stokstijf staan, geschrokken van wat ze zag. Ze begreep ook meteen wat er aan de hand was. Pas geleden nog had ze op tv een reportage gezien over de recente toename van paarden mishandeling, dieren die buiten in de wei stonden, en nu gebeurde het voor haar ogen, alleen was het slachtoffer deze keer een schaap.

Er trok een scheut adrenaline door haar heen. Ze liet haar zware tas vallen, sprong over het lage muurtje heen

en rende de helling af, op weg naar de gestalte die half verscholen achter wat struiken woest lag te worstelen met een schaap.

‘O, mijn god... Hou op!’ Ze versnelde haar pas, en het wat hogere gras zwiepte tegen haar blote benen. ‘Wat doe je? Laat dat schaap los!’

De man, die een spijkerbroek en poloshirt droeg, keek even zonder iets te zeggen op en vervolgde zijn gevecht met het schaap dat op haar rug lag. De korte poten grabbelden wild in de lucht, terwijl ze probeerde te ontsnappen.

‘Hou op, zeg ik!’ Op een paar meter afstand bleef ze staan. Je kon nooit weten of die gek geen mes bij zich had. ‘Laat hem los, anders bel ik de politie!’ schreeuwde ze.

Abrupt liet de man het schaap los en stond op. Geschrokken deed Mimi een paar passen naar achteren. Ze had hier niet goed over nagedacht; stel dat hij echt een gek was?

‘Laat me eens raden.’ Onder het praten schudde hij zijn natte haar uit zijn ogen en liet zijn blik over haar roze-wit gestreepte jasje, haar korte flodderige witte rokje en zilveren flatjes glijden. ‘Jij komt hier niet vandaan.’

Gelukkig, hij zwaaide niet met een wapen. En hij had ook een mooie stem, een beetje loom en geamuseerd. Nog naderbij zei ze: ‘O, lekker makkelijk. Ik heb zilveren schoenen aan en zal dus wel uit de stad komen.’

‘Zoiets.’ Hij knikte. ‘Hoewel nog iets anders je heeft verraden: je noemde het schaap “hem”.’

‘God, wat een pedante opmerking. Ik wou gewoon dat die mishandeling stopte,’ wees ze hem erop. ‘Ik had geen tijd om mijn verrekijker te pakken om zijn geslacht te kunnen bestuderen.’

Blijkbaar had ze iets heel grappigs gezegd. De man beet op zijn onderlip, alsof hij zijn best moest doen om niet

in lachen uit te barsten. ‘Bij dit soort schapen hebben de mannetjes hoorns. En dat noem je dan een ram.’

‘Dat kan wel, maar je was niet echt zachtaardig,’ reageerde ze, hoewel ze wist dat het een verloren strijd was. Toen het schaap ineens begon te mekkeren, sprong ze bijna in de lucht. ‘Het is nergens voor nodig om zo wreed te zijn tegen dieren, weet je.’

‘Oké, ik zal het je uitleggen. Ze is zwanger,’ zei hij geduldig. ‘En zo te zien krijgt ze een tweeling.’

Mimi wist niet wat ze hoorde. ‘Nou, des te meer reden om aardig voor haar te zijn!’

Hij glimlachte. ‘Haar vacht is doorweekt door al die regen, en ze heeft een enorme buik. Toen ze wilde gaan liggen, is ze op haar rug gerold, en nu kan ze niet meer overeind komen. Als ik haar zo laat liggen, gaat ze dood. Dus ik zou eigenlijk wel wat hulp kunnen gebruiken.’

Het gras was nat en glibberig, en het zware, zwangere schaap spartelde hevig tegen, maar na een paar minuten worstelen, hijgen en mekkeren, lukte het hun om haar overeind te krijgen.

Terwijl het schaap weer op adem probeerde te komen, hield de man, die geen gek of messentrekker bleek te zijn, het logge lijf tegen zijn benen. Daarna liet hij haar los, en ze keken samen het schaap na dat zonder hen nog maar een blik waardig te keuren naar de rest van de kudde terugliep.

‘Nog nooit van dank je wel gehoord zeker,’ merkte Mimi op.

‘Ja, erg, hè. En een bedankbriefje of -telefoontje valt ook niet te verwachten.’ Toen ze samen de heuvel weer op liepen, vervolgde hij: ‘Maar goed gedaan, hoor. Je hebt haar leven gered. Niet slecht voor een stadsmens.’

‘Dank je. En sorry dat ik tegen je schreeuwde.’

‘Geef niks. Het was goed bedoeld. Waar ga je trouwens naar toe?’

‘Naar Goosebrook.’ Zich afvragend of haar gezicht erg glom, veegde ze stiekem even met haar mouw langs haar voorhoofd. Ze wilde niet dat hij haar nuffig zou vinden.

‘O, daar woon ik.’ Ze waren inmiddels bij het hek aan de weg aangekomen waar een donkerbruine terriër op hem stond te wachten. Terwijl de man de riem losmaakte die hij aan een paal van het hek had bevestigd, zei hij: ‘Dit is Otto. En ik heet Cal.’

‘En is dat jouw kudde?’ Het drong nu pas tot haar door dat hij een boer was.

‘Nee, ze zijn niet van mij.’ Hij grinnikte. ‘Ik ben alleen maar even gestopt om een dame in nood te helpen.’

Otto ging op zijn achterpoten staan en duwde zijn snuit tegen Mimi’s hand om haar aandacht te trekken. Ze aai-de zijn scheve oren. ‘Hallo, wat ben jij een mooie hond!’ Toen richtte ze zich weer tot Cal. ‘Ik heet Mimi. Nou ja, eigenlijk Emylia. Maar ze noemen me meestal Mimi.’ Nu ze niet meer werd afgeleid door het schaap, zag ze dat hij glanzend, steil haar had met lichte strepen erdoor van de zon. Zijn wenkbrauwen en wimpers waren donker, en het wit van zijn bruine ogen was spierwit. Zijn gezicht was getaand, alsof hij veel buiten was, en hij was atletisch gebouwd.

‘Mimi. Leuk. Hoelang blijf je hier?’

Aha. Hij had haar dus ook even bestudeerd. Jammer dat ze er niet op haar best uitzag. Hardop zei ze: ‘Gewoon een paar dagen.’

‘Heb je een vakantiehuisje gehoord?’

Ze kreeg meteen dat ongemakkelijke gevoel weer, en

haar hart ging sneller slaan, zelfs na al die jaren nog. Ze zou er inmiddels toch aan gewend moeten zijn. Haar rug rechtend zei ze: ‘Nee, ik logeer bij mijn vader. Hij woont in Goosebrook.’

Cal keek haar verbaasd aan. ‘Echt? Wie is je vader dan?’

‘Wacht even, ik heb mijn tas...’ Ze draaide zich om voordat hij kon zien dat ze bloosde en rende terug naar de plek waar ze haar tas had neergegooid, in een ondiepe greppel dicht tegen het muurtje aan. Ze hield veel van haar vader en ze schaamde zich ook niet voor hem, maar het was altijd een lastig moment wanneer mensen ontdekten dat ze zijn dochter was, en ze moest aanhoren wat ze dan ook over hem te zeggen hadden.

Meestal kon het haar natuurlijk niets schelen wat mensen vonden, omdat ze toch onbelangrijk voor haar waren. Maar soms leerde ze iemand kennen die ze intuïtief aardig vond, en dan was ze bang dat diegene iets onaardigs of beledigends over hem zou zeggen.

Hopelijk was hij niet zo.

Terwijl ze zich voorbereidde op wat er dan ook komen ging, liep ze terug naar Cal en Otto. Als een idioot hield ze haar tas op en zei: ‘Gevonden! Nooit een goed idee om je tas in een greppel te laten liggen als je ergens gaat logeren!’

Otto kwispelde en nam haar onderzoekend op.

En Cal, die haar minstens zo onderzoekend opnam, zei: ‘Zal ik eens raden?’

‘Eh, nou ja, als je dat per se wil.’ Zou hij nou echt willen weten wat ze allemaal had meegebracht? Als het hem inderdaad lukte om te raden dat de inhoud van haar tas bestond uit een pyjama met een grijs-witte olifantprint, een vruchtencake van Fortnum and Mason en een stuk of vijf detectives, dan zou ze diep onder de indruk...

‘Ben je soms de dochter van Dan Huish?’

Ze staaarde hem aan. ‘Ja! Hoe weet je dat in vredesnaam?’ Haar vader had haar gisteravond nog verteld dat niemand in het dorp wist van haar bestaan.

Schouderophalend zei hij: ‘Je lijkt op hem.’

‘O. Vind je? Ik bedoel, ik lijk wel een beetje op hem, maar meestal ziet niemand dat. Ik lijk meer op mijn moeder.’

‘Ik kan goed kijken.’ Hij glimlachte. ‘Je hebt dezelfde ogen. Groen, diepliggend. En dezelfde vorm gezicht. Alleen heb je wel wat meer haar.’

‘Ja, als het daarom gaat, win ik glansrijk.’ Mimi haalde een hand door haar bruine haar dat in de regen altijd veranderde in een onhandelbare krullenbos.

‘We wisten niet dat hij een dochter had. Kom je hier voor het eerst?’ Een beetje aarzelend en met een behoedzame blik in zijn ogen voegde hij eraan toe: ‘Weet hij wel dat je komt?’

Geroerd door zijn bezorgdheid zei ze: ‘Ben je soms bang dat ik straks de schrik van mijn leven krijg? Dat is nergens voor nodig, hoor, ik weet dat mijn vader homo is.’

2

Cal keek haar opgelucht aan. ‘O, gelukkig, ik schrok even. Het schoot ineens door me heen dat hij er misschien een geheim dubbelleven op na hield.’

Mimi merkte aan alles dat hij aardig was; hij zou echt geen bekrompen of botte opmerking maken. ‘Mijn vader en moeder zijn zeven jaar geleden gescheiden, toen ik vijf-

ten was,' vertelde ze. 'Het kwam in het begin natuurlijk als een schok, maar we hebben het overleefd. En vier jaar geleden heeft mijn vader Marcus leren kennen.'

'Marcus, o ja, dat was het.' Cal knikte, blijkbaar gerustgesteld dat haar komst niet een of andere soapachtige scène zou veroorzaken.

'En ja, ze weten dat ik kom. Mijn vader zou me om vijf uur afhalen van het station, maar ik ben eerder gestopt met werken om een vroegere trein te pakken. Het leek me leuk om een taxi te nemen en hem te verrassen.'

'Een taxi?' vroeg hij geamuseerd.

'Ja, inmiddels weet ik dat ook. Ik had gewoon niet verwacht dat het hier zo uitgestorven zou zijn. Ik ben niet echt een kenner van het plattelandsleven.' Ze haalde haar schouders op. 'Nou ja, maakt niet uit. Het was een leuk avontuur. En we zijn er nu bijna. O, wauw, moet je zien wat een uitzicht...'

Onder het praten hadden ze de top van de heuvel bereikt en nu konden ze Goosebrook zien liggen in al zijn dorpse glorie. De zachtgele huizen van kalksteen staken prachtig af tegen het overdadige lentegroen van de bomen en struiken en de felle kleuren van de bloemen in de tuinen. De kerktoren rees fier de lucht in, de daken van de slordige verzameling huizen en cottages waren grijs en okergeel gevlekt, en voor de kerk zag ze ouders en kinderen op het grasveld staan. Er waren een paar winkels – niet veel, wist Mimi – en ook een populaire pub die The Black Swan heette. Een oude stenen boogbrug overspande het watertje waarnaar Goosebrook was vernoemd, een beek die als een glanzende zilveren slang dwars door het dorp stroomde.

'Het is een fijne plek om te wonen,' zei Cal, terwijl Otto aan de riem trok omdat hij naar een vlinder wilde happen

die steeds plagend voor hem uit danste.

‘Het is prachtig. Nogal een verschil met Londen.’ Alleen de tintelende schone lucht inademen was al een hele ervaring. Maar aan de andere kant leek het gebrek aan afhaaltentjes haar behoorlijk lastig. Zelf zou ze het waarschijnlijk niet overleven zonder een Burger King op de hoek.

‘Hoe vinden je vader en Marcus het hier?’

‘Ze houden van het buitenleven en vinden het heerlijk om in de Cotswolds te wonen. Ik weet zeker dat het wel goed komt,’ zei ze. ‘Maar ze zitten nu in die fase dat ze mensen moeten leren kennen, en in hun situatie is dat misschien extra lastig. Sommige dorpsbewoners zijn... nou ja, niet zo vriendelijk als ze hadden gehoopt. Dat geldt vast niet voor jou,’ voegde ze er snel aan toe. ‘Maar een paar oudere bewoners schijnen nogal koeltjes te doen.’

Cal knikte. ‘Dat geloof ik meteen. Maar dat heeft niks te maken met het feit dat ze homo zijn.’

Dat kon hij makkelijk zeggen, maar hoe wist hij dat zo zeker? ‘O, nee? Maar mijn vader en Marcus zijn aardige mensen, dus dat moet het haast wel zijn.’

‘Het is gewoon het typische dorpsgedoe, angst voor vreemden en zo.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Die achterdocht is nooit veranderd. Over het algemeen geldt dat mensen pas als dorpingen worden beschouwd als ze hier een hele tijd wonen. Want waarom zou je je best doen om ze te leren kennen als ze elk moment hun biezen weer kunnen pakken? Ik praat het niet goed, maar zo gaat dat nu eenmaal. En vooral de oudere dorpsbewoners hebben een hekel aan mensen die hier een tweede huis kopen dat dan maanden achtereen leegstaat. Dat is er ook met Bay Cottage gebeurd – voordat je vader en Marcus het kochten. Daarom zijn ze op hun hoede... ze zijn bang dat het weer zo zal gaan.’

‘Oké. Nou, dat is fijn om te weten.’ Ze gingen aan de kant voor een bestelwagen waarvan de chauffeur vrolijk naar Cal zwaaide. ‘En hoelang duurt het voordat ze als echte dorpsbewoners worden beschouwd?’

‘Niet zo lang. Een jaar of dertig maar.’ Hij keek haar grinnikend aan. ‘Misschien vijftig bij de echt achterdochtige types. Weet je zeker dat ik die tas niet voor je moet dragen?’

‘Nee, het gaat wel,’ reageerde ze, hoewel haar voetzolen brandden, en ze zere schouders had door het gewicht van haar weekendtas. Maar ze waren er nu bijna. ‘Dank je voor de informatie. Ik zal het doorgeven. Ze zullen opgelucht zijn dat het niet vanwege hun geardheid is.’

Zelf was ze ook opgelucht; ze had zich net een bezorgde moeder gevoeld die haar verlegen kinderen er keer op keer van had proberen te overtuigen dat het vanzelf leuk zou worden op hun nieuwe school.

‘Het komt wel goed,’ zei Cal. ‘En ik hoop echt dat ze blijven. Misschien zien we jullie straks nog in de pub?’

‘Mijn vader is niet zo’n drinker.’ Ze begon te vermoeden dat het ook niet had geholpen dat ze zich nooit in de Black Swan hadden vertoond.

‘Je kunt er ook eten. Iedereen is er erg aardig. Er zullen echt geen pistolen worden getrokken als ze binnenkomen.’ Zijn donkerbruine ogen hadden een geamuseerde glans.

‘Ik zal het ze vertellen,’ zei Mimi.

‘Hoe meer je meedoet met het dorpsleven, hoe beter het gaat. Maar ik begrijp het wel, hoor. Het zal niet altijd even makkelijk zijn.’

‘Nee, het was soms lastig,’ beaamde ze.

‘Voor jou waarschijnlijk ook,’ zei hij. ‘Op die leeftijd en dan zo onverwacht... Of waren je ouders soms al gescheiden? Sorry, dat gaat me ook niks aan.’ Hij schudde zijn

hoofd. 'Ik heb er een handje van om altijd maar door te vragen zonder erbij stil te staan dat mensen daar soms niet op zitten te wachten.'

Mimi was er inmiddels aan gewend dat er vragen werden gesteld, en ze wist ook dat het sommigen vooral om de sappige details ging, maar dat anderen daarentegen gewoon met haar meevoelden. En intuïtief wist ze dat Cal tot de tweede categorie behoorde.

Niet dat er ook maar één sappig detail te melden was.

'Het geeft niet,' zei ze. 'Mijn vader en moeder hebben hun best gedaan om het zo gemakkelijk mogelijk voor mij te maken. Natuurlijk vond ik het vreselijk toen ze gingen scheiden en mijn vader ergens anders ging wonen, maar de echte reden ervoor wist ik niet. Mijn moeder natuurlijk wel, dus voor haar zal het veel moeilijker zijn geweest. Het was een grote schok voor haar toen hij het haar vertelde. Ongeveer een halfjaar na de scheiding hebben ze het me pas verteld. En dat was... behoorlijk maf. In zekere zin traumatisch, maar aan de andere kant verklaarde het veel, want ik begreep maar niet waarom ze niet bij elkaar konden blijven.' Zwijsend dacht ze terug aan die regenachtige zaterdagmiddag die haar nog steeds levendig voor de geest stond. 'Ik bedoel, ik was compleet in de war. Op die leeftijd wil je helemaal niet weten dat je ouders zoiets als een seksleven hebben; de gedachte alleen al is misselijkmakend, dus dat was niet echt fijn. Maar aan de andere kant was hij nog steeds mijn vader en was ik dol op hem.'

'Het zal niet eenvoudig zijn geweest.'

'Op school was het het ergst. Sommige klasgenoten reageerden fantastisch. En andere echt verschrikkelijk.' Ze huiverde. 'Vooral de jongens, die het allemaal hilarisch vonden en er steeds grapjes over maakten. Nou ja, je kunt je

zo ongeveer wel voorstellen wat ik allemaal over me heen heb gekregen.'

'Niet zo prettig op die leeftijd,' zei hij.

'Pubers kunnen erg wreed zijn. Ik kan je wel vertellen dat je heel snel ontdekt wie je echte vrienden zijn. Zoals ze zeggen: ik ben er sterker van geworden,' eindigde ze met een scheef grijnsje.

'Ik durf te wedden dat de grootste schreeuwers degenen waren die stiekem met hun eigen gevoelens overhooplogen.'

'Ja! Precies! De aanvoerder van het schoolvoetbalteam heeft me maanden gepest, hij zei echt heel erge dingen over mijn vader... En afgelopen kerst zag ik op Facebook dat hij met zijn vriend naar Los Angeles was. Ik heb hem toen een vriendelijk berichtje gestuurd waarin ik ze een fijne vakantie toewenste.'

'Heeft hij zich nog verontschuldigd voor alles wat hij op school had gezegd?'

'Natuurlijk niet. Hij kan nu dan wel homo zijn, maar dat wil nog niet zeggen dat hij ineens geen klootzak meer is.'

'Klootzakken zijn heel vervelend.' Cal grinnikte. 'Vertel me eens wat over jezelf. Waar woon je in Londen? Woon je in een beetje goeie buurt, in een leuk huis?'

'Nou, dat zou ik niet direct willen zeggen.' Ze dacht aan het vervallen pand dat ze met anderen deelde omdat ze zich niet iets beters had kunnen veroorloven, en probeerde het zich in deze superlandelijke omgeving voor te stellen. 'Het is een victoriaanse bouwval in Bermondsey, de eigenaar is zo'n inhalige huisjesmelker die twaalf mensen in een huis propt dat geschikt is voor hooguit zes personen. Maar ja, zo gaat dat in de stad, als je niet stinkend rijk bent tenminste, en op de een of andere manier wen je eraan. Je moet er

gewoon het beste van maken en de ratten en de andere bewoners die je niet leuk vindt negeren. Mijn beste vriendin, Kendra, heeft de kamer naast die van mij. Ze is hartstikke leuk, en we gaan eigenlijk voornamelijk met elkaar om. Maar de buurt is wel oké. Wel heel anders dan dit hier.' Ze gebaarde naar links, naar de heuvels en de velden vol graan of koren of wat dat jonge groene spul dan ook was.

'Nou, deze buurt is ook wel oké.' Cal klonk geamuseerd. 'En wat voor werk doe je?'

'Ik zit in de pr.' Ze vroeg zich ineens af of hij die afkorting wel kende, als schapenworstelaar.

Hij knikte. 'Public relations, ik weet heus wel wat dat is, hoor. Heb je dat altijd gedaan? Vind je het leuk?'

'O ja. Ik bedoel, ik hou gewoon van werken.' Ze wierp een blik op Otto, die was blijven staan om tegen wat narcissen aan te piesen. 'Ik ben al heel jong begonnen. Toen ik nog op school zat, had ik drie krantenwijken, en ik heb ook heel veel gebabysit. Na mijn eindexamen ben ik op een reisbureau gaan werken, wat in het begin te gek was, maar na een tijdje vond ik het te veel op een kantoorbaan gaan lijken. Ik had het gevoel dat ik geen kant uit kon. En toen ik een advertentie zag voor een baan in de pr, heb ik daarop gereageerd. Nou, het was echt een openbaring voor me. Perfect gewoon!' Ze merkte dat ze breeduit stond te gebaren om hem te laten zien hoe perfect haar baan wel niet was. 'Want je moet echt heel georganiseerd en efficiënt zijn, en dat ben ik. En je moet je kop erbij houden, maar dat vind ik juist fijn, en als er iets misgaat, ben jij degene die alles moet oplossen... En als je met een fantastisch plan op de proppen komt, krijg je allemaal complimentjes van klanten die vinden dat je het ontzettend slim hebt aangepakt. En dat is een heerlijk gevoel!'